

Yar Diye Sevdim

– Mecit Aktürk · 17 Şubat 2015

Yâr Diye Sevdim

Aşkının uğruna gam girdabına
"Dalarım" demişti; yâr...diye sevdim.
"Umudun olurum, çile kabına
Dolarım" demişti; yâr diye sevdim.
Hayatın gerçeği geceye inat
Tozpembe sanmıştım; yer, gök, kâinat.

Yolumda ölüme hazırdı güyâ
Râzıydı girmeye ateşten suya
"Sensiz bu bedeni dipsiz kuyuya,
Salarım" demişti; yâr...diye sevdim.
Kaydı var kalbimde her bir ahdının
Ecesi ben idim gönül tahtının.

Ne zaman dokunsa tenime teni
Alıp götürürdü, bendeki beni.
"İncimsin, feleğin elinden seni
Çalarım" demişti; yâr...diye sevdim.
Bir başka kokardı bahçemde çiçek
Sanırdım ki hayat, böyle geçecek.

Kâh Ferhat olurdu, kâh Mecnûn, deli
Ağlardı, dinmezdi gözünün seli
"Cehennem" deseler, aşkın bedeli
"Gülerim" demişti; yâr...diye sevdim.
Sussa da el ele gezdiğim muhit
Verdiği sözlere gözleri şahit.

Kader dört yanıma kursa da ağı
Sarsılmaz gönlümün muhkem otağı.
Öyle ki, "del!" desen, koskoca dağı
"Delerim" demişti; yâr...diye sevdim.
Bakışım kalbine işleyen oktu

Kurduğum hayalde hazin son yoktu.

Ar etti aşkımdan, gizlendi ayıp
Bir bendim kalbinde, gerisi kayıp
Her gün bin rekati şükürden sayıp
"Kılarım" demişti; yâr...diye sevdim.
Hayat bir tiyatro, kapandı perde
Aşk paramparçaydı; parçalar yerde.

Kimse göstermedi güz ile kışı
Demedi "inanma, bu gönül işi!"
"Üzülse, ağlasan gözünden yaşı,
"Silerim" demişti; yâr...diye sevdim.
Kapıyı yüzüme çarparak gitti
Ölümsüz denen aşk, hüsrarla bitti.

Mecit AKTÜRK